

1. STRANA

1/ ZEMĚ JE KULATÁ	2:49
Pepa Nos	
2/ IKAROVO OUHA	5:12
Pepa Nos	
3/ POVĚZ MI, VODĚNKO	4:47
Pepa Nos	
4/ COPAK ASI DĚLÁ	4:52
Pepa Nos	
5/ UZENÝ NA HRÁŠKU	4:30
Pepa Nos	

2. STRANA

6/ CHODÍM SEM, CHODÍM TAM	2:52
Pepa Nos	
7/ BYVAL JSEM	5:43
Pepa Nos	
8/ KDYŽ (IF)	3:40
Pepa Nos, Rudyard Kipling (O. Fišer)	
Autor hudby věnuje tuto píseň svému	
presidentovi Václavu Havlovi.	
9/ PIVOVARNICKÁ	2:50
Pepa Nos	
10/ AGENT SÍ AJ EJ	6:04
Pepa Nos	
11/ OTITULOVANÍ	2:00
Pepa Nos	

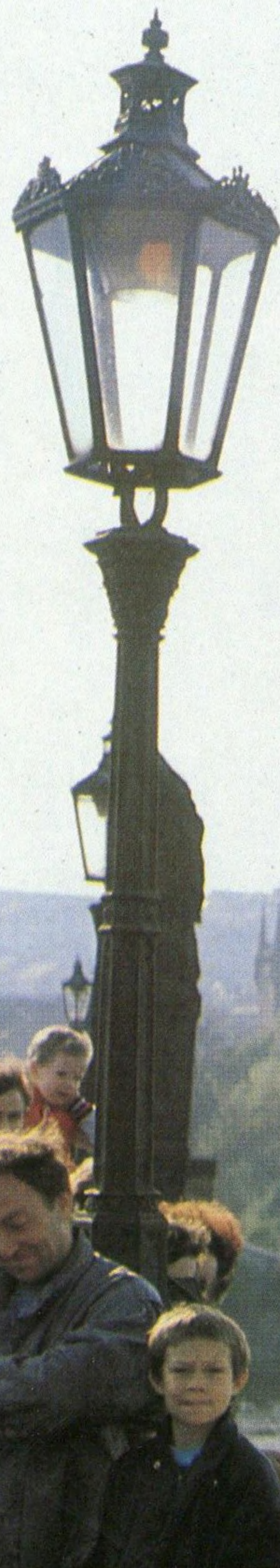
Zpívá Pepa Nos
Kytaru a foukací harmoniku
hraje Pepa Nos,
doprovází studiová skupina Pepy Nose.
Bambini di Praga,
sbormistr Bohumil Kulínský (4)

Hudební režie: Jan Štěpánek
Zvuková režie: Jan Štěpánek
Nahráno ve studiu W, únor 1990

Photo © Milan Kincl 1990
Design © Magda Lášková 1990
Sleeve-note © Jiří Černý 1990
Grafiatisk Děčín

JE KULATÁ PEPA NOS

LEMLA

Muzikanti i jejich posluchači rádi přehánějí. Řeknou-li vám o někom, že je to ďábel nebo cvok, nevěřte jim. Ledaže by vám to řekli o Pepu Nosovi.

Poprvé jsem ho viděl v létě 1974 v Českém Krumlově. (Pak už ten festival folkařů zrušili, ale nejen kvůli Nosovi.) „Doslova mě zvedl Josef Nos,“ napsal jsem do Melodie č. 11, „nejdřív podobností s Dlouhým bidlem z Bratrstva kočičí pracky, potom nevidaným rozkročeným posedem a zlostně náruživým stylem hry na kytaru a nakonec svými výsměšnými popěvkami proti měšťáctví, zápecnictví a unylosti. To už není talent, to je kus hotového stylu, navazujícího na nejlepší české předchůdce, a přece ojedinělého...“

Že ve své politické přímocnosti navazuje trochu na Kryla, to jsem Nosovi řekl soukromě. Tři roky před Chartou a dávno před Nohavicou a Dobešem, dokonce i dřív, než se ve svých textech zcela zpolitizoval Jaroslav Hutka, byl Nos sršatý až to bralo dech. Dala se mu vytykat jednostrunnost, rýmovnický infantilismus na hranici humpoláctví; nevybíravost zbrani při útocích na posluchačské bránice – ale když jeho to všechno tak ukrutně bavilo!

Jak šly roky, milice ulicemi a písničkářské voje do exilu, přibývalo mezi námi strachu a u Nose sebevražedného vzteku. Už v roce 1976 dostal po hlášení olomouckého kulturního inspektora Tylšara půlroční dištanc od Středočeské krajské agentury, paradoxně pouze za to, že si při vystoupení zul boty. (Tedy: svlékal se.) Jindy mu prošly vtipy na Brežněva nebo radostná zpráva, že někde viděl napsáno: Závěry sjezdu plníme i do přinesených nádob.

Není divu, že osmdesátá léta Nosovi přinesla nejen další zákazy, ale i výslechy a soudy. Pseudosocialistická Bezpečnost a justice, jímž se podařilo dostat za mříže řadu rockových hudebníků, svůj tříletý spor s Nosem prohrály; byl to mimochodem skvělý příklad muzikantské solidarity. Zatímco ke všemu ochotné české ministerstvo kultury se Máchovým jménem – podobně jako v případě Plastiků – postavilo na stranu žaloby, Nose zaštitili i ti přátelé, kteří k němu předtím měli umělecké výhrady.

Třebaže je moje archivní složka s nápísem Nos Josef plná rozsudků i komentářů, psaných Pepovým do všech směrů rozviklaným rukopisem, nejpůsobivější svědectví o té době by vydali asi samotní vyšetřovatelé. Nos se k nim v rozhodujících okamžicích obrátil zády, sedl si ke zdi a začal po jogínsku dýchat, vyhánět zlé myšlenky. (Jak jsem zjistil, podobně duchovně šokoval i techniky při natáčení této desky.)

Učitel angličtiny a francouzštiny, vedoucí kursů jogy, rodák ze slezské Vidnavy (nar. 16. 5. 1949) a potomek lidového řezbáře z Valašska se za údivu nás všech občas dostával i do přímého přenosu. Zlí jazykové a lidé stížení fízlomani v tom hledali kdesi cosi, ale skutečnost bývala ještě barvitější: třeba v pražském vysokoškolském klubu luridica dostával honorář 180 Kčs za údajné „uklizení silně znečištěného klubu.“ Posledním Nosovým zřizovatelem byl Svaz invalidů.

Účinkováním s dalšími folkaři ze sdružení Šafrán i jinými, ale především delší spoluprací v triu s basistou Jardou Kovářem (z bývalých Blátotlaček) a houslistou Slávkem Formanem se v Nosovi vybudily i nejmenší odstíny jeho hudebního nadání, především improvizáční schopnosti. Jakoby ho hudba víc začala bavit a její postavení zrovnoprávnělo s texty a průpovídkami. Někdy mám při Nosových muzikantských extázích až strach, aby se samou radostí z toho, jak mu to jde a jak jdou lidé s ním, nezbláznil. A někdy jako třeba v agentovi CIA, se zdá, že už se zbláznil. Byl nejvyšší čas vydat mu první album.

multiSONIC

STEREO 31 0008-1 3 1 1 ZA

